

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΟΥ

Ποιά είναι η μεγαλύτερη δόξα του Αποστόλου Παύλου; Ποιό είναι τό μεγαλύτερο χάρισμα, πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός; Γιά ποιό πράγμα θά ἔπρεπε νά τόν μακαρίζουμε καί νά τόν ζηλεύουμε;

Απαντάει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Δέν μακαρίζω τόν Παῦλο, τόσο γιά τό ὅτι ἤρπαγη στόν παράδεισο, ὅσο ἐπειδή **φυλακίστηκε** γιά τόν Χριστό! Δέν τόν μακαρίζω τόσο γιά τό ὅτι ἄκουσε λόγια ἄρρητα, ὅσο ἐπειδή **ὑπέμεινε δεσμά** γιά τόν Χριστό! Καί ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος τό βεβαιώνει γράφοντας στούς Ἐφεσίους. Δέν τοὺς λέει: 'Σᾶς παρακαλῶ ἐγώ πού ἄκουσα λόγια ἄρρητα'. Ἀλλά τοὺς λέει: "Σᾶς παρακαλῶ ἐγώ **ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ**"

»Δέν ἦταν τόσο ἄξια τιμῆς τά χέρια τοῦ Παύλου, ὅταν θεράπευαν τόν χωλό στά Λύστρα, ὅσο ὅταν φοροῦσαν **τίς ἀλυσίδες!** Μή θαυμάξεις, πού δέν τόν ἔβλαψε τό δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ μετά τό ναύαγιο στήν Μελίτη. Ἀπλῶς τό φίδι σεβάστηκε **τίς ἀλυσίδες του!** Γι' αὐτό ἐπίσης γλίτωσαν ἀπό τά κύματα τῆς θάλασσας. Διότι καί ἡ θάλασσα σεβάστηκε **τίς ἀλυσίδες του!** Ἀφοῦ τότε τόν πήγαιναν **δέσμιο** στήν Ρώμη.

»Δέν μέ εὐφραίνει ὁ Παῦλος τόσο ὅταν κάνει θαύματα, ὅσο ὅταν πάσχει γιά

τόν Χριστό! Ἄν μοῦ ἔλεγαν νά διαλέξω ἀνάμεσα στό χάρισμα νά ἀνιστῶ νεκρούς καί στήν δυνατότητα νά ἀλυσοδεθῶ γιά τόν Χριστό, ἐγώ θά διάλεγα **τίς ἀλυσίδες!**»

* * *

Σήμερα, δέν ... κινδυνεύουμε νά μᾶς ἀλυσοδέσουν γιά τόν Χριστό! Δυστυχῶς (κατά τόν ἅγιο Χρυσόστομο), σήμερα εἶναι πολύ ἀπίθανο νά ἀξιοθοῦμε νά λάβουμε τέτοιο **χάρισμα**.

Βλέπομε ὅμως νά πληθαίνουν γύρω μας κάποιες «φυλακές», ὄχι σάν αὐτές πού δέχονται ἐγκληματίες καί καταδίκους. Πρόκειται γιά κάποια «κέντρα ἀλυσοδεσίματος»· «κέντρα», ὅπου οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν ἐλεύθερα, γιά νά μάθουν νά φορᾶνε μόνοι τους στόν ἑαυτό τους «ἀλυσίδες». Τέτοια «κέντρα» εἶναι τά **ἰνστιτοῦτα ἀδυνατίσματος**, τά **κέντρα ἀποτοξίνωσης ναρκομανῶν**, τά **κέντρα ἀποτοξίνωσης ἀλκοολικῶν**, καί – τώρα τελευταία – τά **κέντρα ἀποτοξίνωσης τζογαδόρων!!!** Σέ αὐτές τίς «φυλακές» πηγαίνουν ΕΚΟΥΣΙΑ πλῆθος ἀνθρώπων, πού κατάλαβαν ὅτι:

- ἡ πολλή «ἐλευθερία» ... ὑποδουλώνει!
- ἡ ἀληθινή ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἀπαιτεῖ «ἀλυσίδες», γιά νά «δεθοῦν» τά σωματικά καί ψυχικά πάθη.

Η «ΚΑΛΗΜΕΡΑ» ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!

Εἶναι ἐπιφανής ὁ συμπατριώτης μας Κώστας Βεργόπουλος. Εἶναι καθηγητής τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας στό Πανεπιστήμιο τοῦ Παρισιοῦ. Πρὶν λίγους μῆνες ἔδωσε μία συνέντευξη σέ ἑλληνικὴ ἔφημερίδα («Καθημερινή», 11-1-09). Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα διαβάσαμε:

-**Ἐρώτ.**: Γιατί σᾶς ἀγαποῦν οἱ φοιτητές σας;

-**Ἀπάντ.**: Ἐπειδὴ τοὺς λέω «καλημέρα».

-**Ἐρώτ.**: Δέν εἶναι αὐτονόητο;

-**Ἀπάντ.**: Ὅχι δέν εἶναι. Οἱ περισσότεροι συνάδελφοί μου, ὅταν βλέπουν φοιτητές, στρίβουν τὸ κεφάλι, τὸ βλέμμα, τὴν πλάτη, ἀλλοῦ· γιὰ νὰ μὴν τοὺς συναντήσουν! Καί σκεφθῆτε, ὅτι αὐτὸ συμβαίνει στό Παρίσι! Οἱ μαῦροι φοιτητές μέ ἔχουν γιὰ «θεό». Διερωτήθηκα: γιατί; Ἀλλὰ μέ τὸν καιρὸ τὸ κατάλαβα: Ἐπειδὴ ἀποδέχομαι ὅτι ὑπάρχουν.

* * *

Μά, πῶς καταντήσαμε σέ τέτοιες καταστάσεις; Νά ἀποστρέφεται ὁ ἄνθρω-

• τὰ πάθη εἶναι «ἀφεντικά», πού δέν διαφέρουν καί πολὺ ἀπὸ τοὺς χειρότε-
ρους δικτάτορες.

* * *

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πολὺ πρὶν ἀξιωθῆ νὰ τοῦ φορέσουν ἀλυσίδες γιὰ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ, ἀγωνίστηκε σκληρὰ νὰ φορέσει ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτό του τίς «ἀλυσίδες» τῆς ὑπακοῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀγωνίστηκε νὰ ἀλυσοδέσει τὰ πάθη του. Τό ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος γράφοντας πρὸς τοὺς Κορινθίους: «*Μέ σκληρές ἀσκήσεις τλαιπωρῶ τὸ σῶμα μου καί τὸ κρατᾶω ὑπόδουλο, ἀπό φόβο μήπως - ἐνῶ θά ἔχω κηρύξει στους ἄλλους - ἐγὼ ὁ ἴδιος φανῶ ἀδόκιμος*» (Α΄ Κορ. 9, 27).

πος τὸν συνάνθρωπό του;

Ἀπάντηση εὐρίσκομε στό τροπάριο τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς:

«Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμε, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε. Καί συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα».

Τό περιστάτικό τῆς σύγχυσης τῶν γλωσσῶν ἀναφέρεται στό βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Γένεση καί ἔχει ὡς ἑξῆς:

Μετά τὸν κατακλυσμὸ (πού ἔγινε ἐπὶ Νῶε), οἱ ἄνθρωποι ἀποφάσισαν νὰ οἰκοδομήσουν πόλη μεγάλη καί ἓναν πύργο, πού ἡ κορυφή του θά ἔφθανε στὸν οὐρανό. Καί νὰ μὴν φοβοῦνται πιά κατακλυσμὸ! Ἦθελαν νὰ ἀποκτήσουν ὄνομα μεγάλο.

Ὅμως στὸν Κύριο καί Θεό, δέν ἄρесе τὸ ἐγωϊστικὸ τους αὐτὸ φρόνημα.

Καί ὁ Κύριος σύγχυσε τίς γλώσσες τους· καί τοὺς ἔκαμε νὰ μὴν ἐννοεῖ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ἔτσι, τοὺς ἀνάγκασε νὰ σταματήσουν νὰ οἰκοδομοῦν τὴν πόλη καί τὸν πύργο καί τοὺς διεσκόρπισε σέ ὅλη τὴν γῆ, τοὺς «διεμέρισεν» (Γεν. 11, 4-9).

* * *

Ἐχοντας λοιπὸν ΑΓΑΠΗΣΕΙ τίς «ἀλυσίδες» τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἀπόκτησε τὴν μόνη ὑπαρκτὴ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ: «τὴν ἐλευθερία τῆς δόξης τῶν τέκνων τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ». Καί γι' αὐτὸ θεωροῦσε σάν μεγαλύτερη τιμὴ του καί δόξα του, κάθε κακοπάθεια καί κάθε ἀλυσοδέσιμο γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ.

Καί μᾶς παρακινεῖ κι ἐμᾶς, αὐτούς τοὺς κόπους καί αὐτὰ τὰ «δεσμίματα» νὰ τὰ θεωροῦμε σάν τὰ μεγαλύτερα ΔΩΡΑ τοῦ Θεοῦ: «*Σὰς δόθηκε χάρισμα ἀπὸ τὸν Χριστό, ὄχι μόνο τὸ νὰ πιστεύετε σ' Αὐτόν, ἀλλὰ καί τὸ ΝΑ ΠΑΣΧΕΤΕ γι' Αὐτόν*» (Φιλιπ. 1, 29).

Ἀρχιμ. Β.Λ.

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΩ

Ένας συγγραφέας, ο Δημήτρης Νόλλας, ἐπ' ευκαιρία τῆς ἔκδοσης ἑνὸς καινούργιου του βιβλίου, ἔδωσε συνέντευξη («Καθημερινή», 22-3-09). Στὸ τέλος τῆς συζήτησης ἀπαντώντας σὲ ἐρωτήσεις εἶπε πράγματα πολὺ ἐνδιαφέροντα,

-Ποιά σχέση ἔχετε μὲ τὴν πίστη;

-Ἀγωνίζομαι νὰ πιστεῦω. Δέν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα αὐτό.

-Εἶναι κάτι πού ἀνακαλύψετε ὄψιμα στή ζωή σας;

-Ὁχι. Μεγάλωσα σέ σπίτι χριστιανικό, πού ἀπό νωρίς μὲ ὀδήγησε στήν ἐκκλησία. Ἡ μάνα μου κυρίως· πού ἦταν βαθύτατα χριστιανή. Ἀρκετά νωρίς εἶχε μπεῖ ἡ σχέση μου μὲ τὴν ἐκκλησία καί τοὺς ἀνθρώπους τῆς. Αὐτό στή μετεφηβική μου ἡλικία ἐνώθηκε μὲ τὴν πολιτική, γιατί τό αἴτημα γιά κοινωνική

Τό ἐγωϊστικό φρόνημα ἔγινε αἰτία νὰ ἀποξενωθοῦν οἱ ἀνθρώποι ἀπό τόν Θεό ἀφοῦ ἔψαχναν νὰ βροῦν τρόπο νὰ τόν παραμερίσουν ἀπό τὴν ζωή τους· ἀλλά καί μεταξύ τους.

Θέλει συζήτηση; Παίρνει συζήτηση; Ὅποιος ἔχει ἐγωϊσμό-φιλαυτία, ἀγάπη γιά τοὺς ἄλλους δέν ἔχει. Ἀγάπης μέσα του δέν θά βρεῖς οὔτε ἕγχο. Βλέπει ἄλλους καί κουράζεται!... Καί νά, γυρίζει ἄλλοῦ!... Τό παραπάνω περιστατικό μὲ τόν καθηγητὴ Βεργόπουλο μᾶς δίνει ἀνάγλυψη τὴν εἰκόνα αὐτῆς τῆς κατάστασης, στήν σύγχρονη κοινωνία.

Μά πέρασαν χρόνια. Καί κάποτε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Θεός διένεψε γλῶσσες πυρός! Καί μᾶς προσκάλεσε ὁ

δικαιосύνη δέν καθισχύχαζε ἀπό τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ, δέν ἀρκοῦσε. Ὁ ἀγώνας μου ὅμως νὰ πιστέψω, ἔρχεται ἀπό πολὺ παλιά· δέν εἶναι κάτι ὄψιμο.

-Τά τελευταῖα χρόνια θεωρεῖτε, ὅτι οὔτε τά πολιτικά κόμματα (ἀκόμα καί τά ἀριστερά!) ἐπαρκοῦν γι' αὐτόν τόν παρηγορητικό λόγο;

-Σίγουρα. Ὑπάρχει μιά πολὺ βαθιά ἀντίφαση στόν πολιτικό λόγο καί στήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Τά πολιτικά κόμματα ἔχουν παρατίσει τόν μέσα ἑαυτό. Καί αὐτό εἶναι κεφαλαιῶδες γιά τὴν ἡρεμία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἐκκλησία ἀπαντᾷ σέ αὐτό τό ζήτημα: ὡς πρὸς τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἀπαντᾷ στά μεγάλα, στά κοινωνικά ὄραματα, κ.λ.π. Γι' αὐτό καί ὡς νέος στράφηκα στήν πολιτική.

-Καί ἀργότερα ξαναπλησιάσατε στήν Ἐκκλησία;

-Ναί, γιατί αὐτό πού μὲ ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

* * *

Αὐτή ἡ ἀγωνιώδης ἀναζήτηση τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τίς δυσκολίες καί τοὺς πειρασμούς τοῦ κόσμου, μᾶς

λους σέ ἐνότητα· καί μεταξύ μας· καί φυσικά μὲ τόν Θεό. Καί ἀπό τότε, ὅλοι ἀπό κοινῶν πιά (συμφώνως) δοξάζομε τό πανάγιον Πνεῦμα.

* * *

Συμπέρασμα:

• Ἀληθινὴ ἐνότητα εἶναι μία: ἡ πίστη στόν Χριστό.

• Ἀληθινὴ ἐπικοινωνία ἐνότητας εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

• Ἀληθινὸ ξεπέραςμα τῶν ἀντιθέσεων, εἶναι τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς διδάσκει νὰ θεωροῦμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀδελφούς μας: τέκνα τοῦ ἑνός καί μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ἀρχιμ. Ν.Κ

ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ ΣΧΕΤΙΚΑ;

Εἶπε ὁ Κύριος.

Ἔνας πατέρας εἶχε δύο παιδιά. Καί εἶπε στόν ἕνα:

-Πήγαινε, παιδί μου, σήμερα στό χωράφι μας νά κάμεις κάποιες δουλιές.

Τοῦ ἀπάντησε:

-Ἀμέσως, πατέρα:

Μά δέν ἐπῆγε!

* * *

Τά ἴδια κάνουν καί σήμερα πολλοί Χριστιανοί, ἀπό κοινωνική-ἐκκλησιαστική εὐπρέπεια!

Λέει ὁ παπᾶς κάτι.

-Ἔλα, παιδί μου. Βοήθα καί σύ σέ κάτι.

-Μάλιστα, πάτερ!

-Στίς διαταγές σου, πάτερ!

-Ὅπως εὐλογήσετε, πάτερ!

Καί δέν κάνει τίποτε!

* * *

Τοῦ λέει ὁ παπᾶς.

-Τό σπίτι σου ἐπῆρε φωτιά!

Τό ἀκούει ἀσυγκίνητος, ὅπως καί τό μήνυμα ὅτι κινδυνεύει νά καεῖ στό πῦρ τό αἰῶνιο. Καί ἀπαντάει:

-Ναί, πάτερ!

-Ἄν τό πίστευες, θά εἶχες σκοτωθῆ στό τρέξιμο! Δέν τό καταλαβαίνεις; Ὅλα τά ἔχεις σχετικοποιήσει! Εἶσαι πνευματικά πεθαιμένος! Σέ ἀφασία!

* * *

Υπάρχει χειρότερη κατάσταση γιά ἄνθρωπο, ἀπό τό νά ἔχει σχετικοποιήσει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τό καλό;

† ὁ Ν.Μ.

→ ἐπεξηγεῖ τήν στάση τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν μαρτύρων καί ὁσίων. Γιατί τό μαρτύριο, ἡ ὑποχρέωση ὁμολογίας πίστεως στόν Χριστό, ἰσχύει γιά ὅλους τοὺς χριστιανούς, ὅλων τῶν ἐποχῶν.

• Μάρτυρας λοιπόν, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁταν ξεπερνάει κάθε ἐξωτερική καί ἐσωτερική πίεση νά προδώσει τόν Ἰησοῦ Χριστό, προκειμένου νά μὴν διακινδυνεύσει τό βόλεμά του, καί μένει πιστός στόν Χριστό. Γι' αὐτό ὁ Νόλλας λέγει: **ἀγωνίζομαι νά πιστεύω!**

• Ἡ Ἐκκλησία γιά νά μᾶς βοηθήσει στόν ἀγώνα αὐτό, ὥρισε τήν πρώτη Κυριακή μετά τήν Πεντηκοστή νά ἐορτάζονται οἱ «ἅγιοι Πάντες», δηλαδή ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, γνωστοί καί ἄγνωστοι.

• Τοὺς ἐορτάζουμε, γιά νά τό βάλουμε βαθεῖα μέσα μας, ὅτι, ἂν θέλουμε νά εἴμαστε «τοῦ Χριστοῦ», πρέπει νά δίνουμε μαρτυρία πίστεως στόν Χριστό, ὄχι μέ λόγια παχιά, μέ λόγια εὐκόλα, ἀλλά μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας.

* * *

Οἱ ἅγιοι δέν ... ἔπαιζαν. Καί πρό παντός δέν ἔπαιζαν μέ τόν Χριστό. Ζοῦσαν γιά τόν Χριστό. Καί πέθαιναν γιά τό Χριστό.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ
Μηνιαῖον Περιοδικόν
Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως
Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος
Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης*
ΙΟΥΝΙΟΣ 2009 * Ἀρ. Φύλλου 311* Ἔτος ΚΘ'
Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές
Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.
Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

